

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **B. B.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. října 2021, č. j. OAM-22/ZA-
ZA04-P16-2021, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

- 2. Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, doručenou dne 15. 11. 2021 (k Městskému soudu v Praze). Namítl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech. Má totiž za to, že žalovaný porušil

ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ve vazbě na § 2 odst. 4 téhož zákona). Dále porušil ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu, jelikož nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, ustanovení § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci - rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé, stejně tak měl správní orgán porušit i ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, jelikož nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Žalovaný měl porušit i ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje úvahy, jimiž byl žalovaný veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu. Žalobce je rovněž toho názoru, že bylo porušeno ustanovení §§ 12, 14 a 14a zákona o azylu.

3. Žalobce zejména nesouhlasil se závěry správního orgánu v tom, že mu v zemi původu nehrozí pronásledování, resp. vážná újma ve smyslu ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu. Tím, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, zatížil konsekventně své rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. Nesprávné právní posouzení celé věci spatřoval žalobce zejména v tom, že problémy, kterým ve vlasti čelil, nepovažoval správní orgán jako důvodné, vedoucí k pronásledování, vážné újmě či odůvodněným obavám z jejich následků.
4. Dále shrnul žalobce svůj azylový příběh. V pohovoru k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že daňoví úředníci země jeho původu po něm požadují placení úplatků. Jelikož jejich požadavkům nevyhověl, uvalily úřady na jeho společnost likvidační finanční sankce, čímž mu bylo de facto znemožněno, aby v podnikání pokračoval. Musel vyhlásit bankrot. Dalším důvodem likvidace jeho společnosti měl být i fakt, že ta konkurovala jiným společnostem, které mají přístup ke státním zakázkám. Žalobce dále přestřel obavu z osoby bývalého zaměstnance jeho společnosti. Konstatoval i to, že může čelit v zemi diskriminaci na základě svého etnického původu, jelikož je Uzbek.
5. Dle jeho názoru byl ve vlasti pronásledován pro členství v sociální skupině – podnikatelé konkurující podnikatelům s vazbami na stát. Bojí se gradace tohoto pronásledování, které může vyústit až v trestní postih (z důvodů uvedených výše, či jiných vykonstruovaných důvodů). V zemi také panuje vůči Uzbekům obecná nevraživost, která může vést ke vzniku vážné újmy i vůči němu samotnému. Žalobce dále uvedl, že vyznává náboženství, které vláda v zemi nepodporuje – islám. Podle jeho náboženského vyznání musí chlapci a dívky studovat odděleně, dívky musí nosit pokrývky hlavy. To je ovšem v Republice Kazachstán (dále jen „Kazachstán“) zakázáno. Státní zaměstnanci také nesmí mít plnovous. Žalobce vyslovil obavy, že v zemi původu nebude moci své náboženství vyznávat svobodně.
6. Zastává názor, že žalovaný se dopustil nesprávného právního posouzení, pokud příkoří, kterým musel v zemi původu čelit, nepokládá za azylově relevantní, jak z pohledu naplnění azylových důvodů, tak z pohledu intenzity útrap. Likvidace živobytí a zatížení žalobce nesplacitelnými pokutami, trestní stíhání, to vše naplňuje dle jeho názoru míru intenzity pronásledování požadovanou pro udělení mezinárodní ochrany.
7. Pochybení spatřuje žalobce i v nesprávném právním posouzení možnosti vnitřní ochrany. Upozornil, že původci pronásledování jsou státní orgány země původu, přičemž v tomto případě platí vyvratitelná domněnka, že vnitřní ochrana není žalobci

dostupná. Žalovaný ovšem argumentoval pouze tím, že žalobce se neobrátil s žádostí o pomoc na státní orgány země původu, proto nebylo možné s jistotou říci, že ta by mu poskytnuta nebyla. Žalovaný postupoval způsobem, jako by pronásledovatelem žalobce byla soukromá osoba a nikoliv stát.

8. Žalovaný tak pochybil, jelikož nezjistil náležitě skutkový stav projednávané věci, neshromáždil zprávy o zemi původu týkající se problémů, které žalobce popsal, a v návaznosti na tuto skutečnost nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí. Žalobce přitom namítal, že podklady pro vydání rozhodnutí nebyly dostatečné, s tímto tvrzením se žalovaný nijak nevypořádal.
9. Následně upozornil žalobce na judikaturu, z níž má vyplývat pochybení správního orgánu v tom směru, že mezi podklady pro vydání rozhodnutí nebyla zařazena žádná ze zpráv renomovaných nevládních organizací (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2020, č. j. 4 Azs 175/2020-49).
10. Upozornil i na judikaturu týkající se možných rozporů v jeho výpovědi (např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 11. 2019, sp. zn. 30 Az 37/2018, rozsudek téhož soudu ze dne 21. 7. 2020, sp. zn. 30 Az 16/2019, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 7. 2020, č. j. 32 Az 17/2019, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 Azs 422/2019-41). Pokud měl správní orgán v tomto směru nějaké pochybnosti, měl se pokusit dát žalobci šanci tento domnělý rozpor vysvětlit.
11. Žalovaný měl dále pochybit v tom, že nesplnil svou poučovací povinnost. Neupozornil žalobce opakovaně na to, že správní orgán zachovává vůči orgánům jeho země původu mlčenlivost. Také si neopatřil dokumentaci, kterou žalobce předkládal v průběhu předchozích řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany, jež s ním byla v minulosti v České republice vedena. Nebylo povinností žalobce, aby dokumenty opakovaně předkládal. Není přitom vyloučeno, že právě tyto dokumenty mohly mít vliv na meritorní výsledek řízení v nyní projednávané věci.
12. Žalobce nesouhlasil ani s názorem žalovaného, který shledal, že nynější žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla z jeho strany podána účelově. Upozornil, že snaha žadatele o udělení mezinárodní ochrany, která je vedena rovněž snahou o legalizaci pobytu na území České republiky, nepostačuje sama o sobě k zamítnutí žádosti. Aspekt času podání žádosti se také nemůže a priori posuzovat jako jeden z faktorů pro „účelovost pobytu“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, sp. zn. 5 Azs 6/2011).
13. Závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
14. Dne 21. 1. 2022 bylo Městskému soudu v Praze doručeno další podání žalobce, nazvané jako „*doplnění žaloby podané dne proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM-22/ZA-ZA04-P16-2021 ze dne 4. 10. 2021*“. V tomto podání se zaměřil na konstatování aktuální situace v Kazachstánu v lednu roku 2022. Upozorňoval, že v lednu roku 2022 vypukly v Kazachstánu masové protesty, během kterých byla zraněna i zabita určitá část obyvatelstva. Příčinou protestů bylo zvýšení cen zemního plynu. Upozornil také, že v Kazachstánu dochází dlouhodobě k potlačování lidských práv a politickým perzekucím kritiků vlády. V této době byl rovněž vypnut v zemi

internet a do konfliktu zasáhly ruské speciální jednotky. Po cca 10 dnech protestů byla sice situace stabilní a neprobíhají další ozbrojené střety, existují ovšem početné další obavy ohledně následného vývoje.

15. Žalobce proto trval na tom, aby soud vzal tyto informace v potaz, žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

16. Žalovaný se k předmětné věci vyjádřil dne 16. 3. 2022 přípisem, v němž popřel oprávněnost podané žaloby, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. V tomto směru dále odkázal na obsah spisového materiálu, žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a protokol o pohovoru se žalobcem (žadatelem o udělení mezinárodní ochrany). Má za to, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se dostatečně všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí.
17. Žalovaný následně upozornil na to, že o žalobcem uvedených náboženských problémech ten v aktuálním správním řízení dosud nehovořil. Rovněž upozornil na obecnost jeho tvrzení, neochotu vypovídat, a rovněž vysoké množství rozporů, nejasností, alogičností a dalších nedostatků ve výpovědích žalobce.
18. K zemi původu následně doplnil, že Kazachstán obecně nelze označit za zemi s vyspělou demokracií, nicméně toto obecné konstatování a poukazování žalobce na některé problematické situace v zemi původu dle názoru správního orgánu pro posouzení udělení azylu nestačí. Stejně tak totiž nelze označit drtivou většinu zemí, ze kterých přicházejí do České republiky žadatelé o udělení mezinárodní ochrany. Dle žalovaného je třeba v každém dílčím případě zkoumat zejména tu skutečnost, zda uvedená konkrétní osoba splňuje podmínky taxativně vyjmenované v zákoně o azylu.
19. Žalobce během správního řízení neuvedl nebo nedoložil nic, co by nasvědčovalo tomu, že by mu po návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Jmenovaný nebyl ve vlasti, jak vyplynulo z jeho výpovědí, nikdy zadržen ani trestně stíhán, natož podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení. Neuvedl ani žádné skutečnosti, ze kterých by se dalo usuzovat, že by se v této souvislosti mělo na jeho situaci něco změnit v případě návratu do vlasti. Ze země původu pak odešel zcela plánovaně, s vlastním cestovním dokladem a platným pracovním vízem pro pobyt v České republice, a to přes oficiální hraniční přechod, tedy s plným vědomím tamních státních orgánů, a aniž by mu v tom kdokoliv jakkoliv bránil.
20. Žalovaný upozornil, že dle jeho názoru byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podána účelově a vysvětlil důvody, které ho k těmto jeho závěrům vedly. Upozornil zejména na to, že žalobce se o možnost udělení mezinárodní ochrany ucházel až za situace, kdy ztratil pracovní oprávnění, resp. po udělení mu dvou správních vyhoštění z České republiky a výjezdních příkazů. Z výpovědi jmenovaného rovněž vyplynulo, že chce i nadále setrvat na území České Republiky do doby, než dojde k promlčení jemu udělených pokut v souvislosti s jeho podnikatelskou činností.
21. Žalovaný dále upozornil na to, že v zemi původu žalobce své problémy nijak neřešil a pouze na daný stav rezignoval s tím, že „to nemá cenu“. Tím, že tak neučinil, žalobce zároveň neprokázal, že by mu státní domovské orgány v jeho situaci pomoc odmítly. Žalobce má v případě obavy z jednání ve věci svých podnikatelských aktivit dle spisu možnost využít právní prostředky ochrany své vlasti. V podrobnostech žalovaný odkázal

na informace o zemi původu založené ve správním spise.

22. Z výše uvedených důvodů proto žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, které by byly relevantní pro to, aby mu byla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, ale ani ve formě ochrany doplňkové.
23. Také použité a založené informace o zemi původu shledal správní orgán jako aktuální, jak plyne z obsahu spisu. Žalobce v průběhu správního řízení neuplatnil žádné návrhy na jejich doplnění, se kterými by se správní orgán v napadeném rozhodnutí nevyrovnal.
24. Žádného pochybení se žalovaný tedy v tomto ohledu nedopustil a žalobce tak nebyl nijak zkrácen na svých právech. Napadené rozhodnutí bylo dle názoru žalovaného vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem.
25. Žalovaný má za to, že podaná žaloba není schopna prokázat nezákonnost napadeného rozhodnutí a navrhl ji zamítnout pro její nedůvodnost.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

26. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s tímto postupem souhlasil výslovně a zároveň žalobce nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.
27. V přezkumném řízení krajský soud ověřil následující rozhodné skutečnosti, přičemž měl ovšem na zřeteli také čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Dané ustanovení procedurální směrnice zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“*. S ohledem na proměškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
28. Žalobce podal dne 9. 1. 2021 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 21. 1. 2021 poskytl k předmětné žádosti další údaje (za účasti tlumočníka do jazyka ruského).
29. Konstatoval, že se narodil v městě Turkestán v Kazachstánu, jehož je státním příslušníkem. Je uzbeké národnosti, vyznává islám sunnitského směru. Sdělil, že nemá žádné politické přesvědčení, politicky aktivní nikdy nebyl. Je rozvedený a jeho tři děti žijí v Kazachstánu. Posledním místem jeho bydliště bylo město Turkestán. Z vlasti odletěl v roce 2019 přes Moskvu do České republiky. Na území Evropské unie se zdržuje od března 2019. V letech 2015 až 2017 disponoval čínských vízem, od roku 2019 měl poté česká sezónní víza. O udělení mezinárodní ochrany žádal již dvakrát, a to v červnu a v říjnu 2019 v České republice. Je zdravý a neužívá žádné léky. Důvod, pro který podal

žádost o mezinárodní ochranu, je pronásledování kvůli jeho podnikání, to si chtěli určití lidé přivlastnit, zbankrotoval. Cítí i snahu o pomstu jeho bývalého zaměstnance. V Kazachstánu se rovněž nedodržují lidská práva a lidé nemohou vyjádřit svůj názor. Má také za to, že je utlačován více, nežli ostatní obyvatelé, jelikož je Uzbek, těm všichni házejí klacky pod nohy.

30. V pohovoru, který byl se žalobcem proveden dne 21. 1. 2021 za účasti tlumočnicka do jazyka ruského, pak žalobce blíže rozvinul svá výše uvedená tvrzení. Doplnil, že do České republiky přicestoval po bankrotu své společnosti, jelikož chtěl, aby se na něj zapomnělo. Při odjezdu z vlasti nečelil žádným zvláštním hrozbám. V České republice si poté přivydělával na brigádách. Nejprve měl uděleno pracovní vízum, poté požádal o udělení mezinárodní ochrany. Výjezdní příkaz mu byl udělen z důvodu, že se opakovaně nedostavil k pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Společnost, které zaplatil za cestu do České republiky, jej ujišťovala, že pobyt zde lze prodloužit, nicméně až posléze zjistil, že to není možné. Rovněž mzdu, kterou předmětná společnost slibovala, neobdržel – dostal mzdu nižší. Ve vlasti žádné potíže s vyřízením víza nebo s vycestováním neměl. Problémy začal mít později. Nejprve mu byla zablokována karta, ale neví přesně, kdy se tak stalo, jelikož ji nepoužíval. Bylo to ale dříve, než požádal o mezinárodní ochranu v roce 2019. Žalobce si před vycestováním zjišťoval všechny možnosti legalizace a prodloužení pobytu na území České republiky. Podat žádost o udělení mezinárodní ochrany mu poradili jeho přátelé – muslimové. K důvodům, pro které podal nyní žádost o udělení mezinárodní ochrany, doplnil následující.
31. Vyznává islám. Toto náboženství mu zakazuje podplácet a dávat úplatky. Když ovšem člověk nepodplácí, je na něj pohlíženo jinak a není k němu již důvěra. On úplatky ale dávat nechtěl, a tak vyhlásil bankrot své společnosti a začal být pronásledován. Dva roky ho rovněž vyšetřovala Organizace pro boj s ekonomickými zločiny. V rámci svého bankrotu také propustil jednoho člověka ze zaměstnání. Úplatky měl údajně dávat řediteli daňové správy v Turkestánu za možnost podnikat, a aby ho daňová správa nedusila zbytečnými kontrolami. Následně zbankrotoval, jelikož mu byla vyměřena určitá částka, kterou musel daňové správě zaplatit. Pokud člověk nedává úplatky, tak chyby jiných společností převedou na společnosti další, které pak platí za ně. Vyměřená částka byla kvůli navýšení DPH, což ale žalobce shledal absurdní. Žalobce odmítl sdělit víc, požadoval mít zaručenou ochranu, nevyjádřil se tak k dotazu, zda si na činnost úřadu stěžoval. V roce 2021 zjistil, že dostal další pokutu, ale manželce řekl, aby nic neplatila a nepodepisovala, jelikož v zemi původu existují promlčecí lhůty na pokuty. Proto chtěl také po novém roce odjet zpět do vlasti, jelikož promlčecí lhůta měla již vypršet. Kamarádi, kteří ale v těchto organizacích pracují, zjistili, že jeho případ ještě nebyl archivován a nikdo neví, jak na tom jeho případ je. Řízení ve věci jeho bankrotu se táhne již dva roky (přitom mělo trvat 9 měsíců). Žalobce byl správním orgánem upozorňován, aby poskytoval úplné a pravdivé informace. Společnost žalobce vystupovala jako spolupachatel společnosti, která nekale podnikala, vyváží zboží do zahraničí a musí dodat DPH. Jeho společnost byla proto zkontrolována a on byl povinen vyplatit určenou částku. Dle jeho názoru to bylo proto, že nechtěl dávat úplatky. Dle názoru žalobce nemělo smysl si na správní orgány stěžovat. Na žalobce byl dále kladen tlak z důvodu vyřazení konkurence jiných podnikatelů ve stejné oblasti. Určité kruhy se pak snaží konkurenci vystrnadit, jedná se o představitele státních orgánů. O tom ale nechtěl žalobce dále mluvit, jelikož nechtěl pomlouvat svoji zemi a měl z toho nepříjemný vnitřní pocit. Žalobce konstatoval, že má skutečné obavy. K problematice jeho strachu ze

strany bývalého zaměstnance jeho společnosti se odmítl dál vyjadřovat, informace by poskytl pouze za situace udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný ho proto znovu upozornil, že je povinen poskytovat úplné a pravdivé informace, načež žalobce pouze zopakoval, že chce záruku udělení mezinárodní ochrany, jinak o situaci mluvit nebude. Měl za to, že informace, které dosud poskytl, jsou dostačující. Všechny dokumenty doložil OPU a to, dle jeho názoru, musí na soud stačit.

32. Žadatel (žalobce) byl znovu upozorněn, že pokud chce něco přednést nebo předložit, je povinen tak učinit do 14 dnů, sám správní orgán nemá přístup do databáze OPU, o tom byl žalobce rovněž poučen. Se lhůtou na doplnění podkladů žalobce souhlasil. K otázce uzbecké národnosti dodal, že se nejedná o nějaký konkrétní dílčí problém, ale o jeho každodenní život. V oblasti, z níž pochází, se utlačování Uzbeků tolik neprojevuje, jelikož v těchto místech žili od pradávna a vycházejí dobře s místními Kazachy. V jiné části země ale pocítil tlak. Například při zkolaudování budovy byl povinen mít souhlas hasiče, elektrikáře a jiných institucí o tom, že je předmětná budova funkční. Budovu nakonec zkolaudoval po lhůtě a musel platit pokutu. Jeho neteř byla také propuštěna ze zaměstnání, protože na její místo chtěli dosadit Kazašku. Na toto jednání je možné si stěžovat na Výboru státní bezpečnosti, kde se řeší otázky podněcování národnostních problémů. K dotazu, zda se někdy na tento výbor obrátil, uvedl, že kdyby se jednalo o obyčejného člověka, tak by to šlo, ale u státních zaměstnanců to nejde. Žalobce neví, jaký by byl jeho život, kdyby se rozhodl do Kazachstánu vrátit, ale myslí si, že by mu například někdo mohl podstrčit drogu a mohl by mít problémy. Žalobce zná vlivné osoby, které se snaží jeho situaci napravit, ale zatím se jim to nepovedlo. Za posledních sedm let je z něj zcela jiný člověk, je více věřící a nespolupracoval by již se špatnými lidmi a neporušoval by etické normy. Přeje si pouze zlé časy přečkat. Správní orgán poté žalobce znovu poučil o tom, že musí vypovědět a doložit všechny relevantní informace v projednávané věci. Žalobce ještě dodal, že jeho dcera nemůže nosit šátek do školy a jeho bratranec byl donucen k tomu, aby si oholil plnovous, a nesmí nosit žádné náboženské symboly. Dodal, že až budou v zemi nějaké změny, rád se do ní vrátí. Předestřel, že na podporu svých tvrzení doloží dopis správce konkurzní podstaty s bankou.
33. Tento materiál, ani další avizované podklady předložené OPU, či nějaké další, žalobce do doby vydání rozhodnutí ovšem nedoložil.
34. Krajský soud pouze pro úplnost dodává, že nynější žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již třetí v pořadí. Žalobce podal dvě předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany již v roce 2019. Jelikož se v průběhu obou těchto řízení nedostavil k pohovorům k žádosti o udělení ochrany, byla obě řízení pravomocně zastavena.
35. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného jsou problémy spojené s žalobcovou podnikatelskou činností a uzbeckou národností. Má také strach z bývalého zaměstnance své společnosti. Dále bych chtěl setrvat na území České republiky do doby, než dojde k promlčení jemu udělených pokut v souvislosti s jeho podnikatelskou činností.
36. Krajský soud dodává, že celá výpověď žalobce představuje několik stran protokolu. Proto nepovažuje za nutné ani možné, aby ji opisoval v úplnosti a v podrobnostech tak odkazuje na obsah protokolů o výpovědi žalobce, které byly založeny do správního spisu. Ostatně oběma stranám sporu je jeho obsah dobře znám.
37. Žalovaný předestřel, že při posouzení předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany

vycházel především z žalobcovy výpovědi, ze spisových materiálů k jeho předchozím žádostem o udělení mezinárodní ochrany č. j. OAM-523/ZA-ZA11-2019 a č. j. OAM-881/ZA-ZA12-2019 a dále z informací, které sám shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v zemi. Konkrétně vycházel z: Informace OAMP: Kazachstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 17. 6. 2021 a Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v roce 2020 ze dne 30. 3. 2021. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

38. Žalobci byla dne 9. 7. 2021 dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí [ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)], ten této možnosti využil, ke zprávě MZV USA o dodržování lidských práv v roce 2020 uvedl, že zpráva neobsahuje výčet všeho, co se v zemi děje. Tvrdil, že je tam hůř, nežli zpráva uvádí. Nechtěl ale dále navrhnout žádné další podklady pro vydání rozhodnutí, ani uvést nové informace a údaje, které by žalovaným měl vzít v potaz.
39. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci, který nikterak nerozpорије ani žalobce (ten pouze upozornil, že skutkový stav věci měl být zjištěn ještě precizněji), dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
40. Předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
41. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14 tohoto zákona, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
42. Hned z úvodu by se krajský soud vyjádřil k tvrzení žalobce, že „žalovaný nesplnil svoji poučovací povinnost“. Krajský soud pečlivě prošel každý jednotlivý podklad založený do správního spisu a konstatuje, že nelze dovést, že by snad žalovanému bylo odepráno standardní poučení ve smyslu zákona o azylu, či správního řádu. Není třeba právního vzdělání k tomu, aby žalobce naznal, že zcela klíčové jsou pro posouzení dané věci informace, které poskytne on sám, nebo že správní orgán vychází z podkladů, které jsou obsahem správního spisu. Opakovaně byl dotazován (v ruském jazyce, kterému rozumí), zda chce k žádosti o mezinárodní ochranu něčeho doplnit, či dodat určité podklady, bylo mu opakovaně vysvětleno, že musí předeštířit všechny pravdivé informace, které jsou relevantní v projednávané věci (například viz čl. 11 správního spisu, či čl. 12 správního spisu). O tom, že tomuto poučení a procesním postupům správního orgánu porozuměl, svědčí fakt, že žalobce výslovně uvedl, že „o tom nic více říkat nebudu, nechci pomlouvat svoji zem“ nebo konstatoval, že předložil vše, co k udělení mezinárodní ochrany musí

stačit apod. Slíbil také, že doplní určité materiály, které předložil OPU. Ty však nedoplnil. Tato námitka žalobce tak není důvodná. Totéž lze konstatovat i o námitce, že si žalovaný neměl opatřit dokumentaci z předchozích správních řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany žalobci. Krajský soud upozorňuje na č. l. 18-22 správního spisu, kde jsou vloženy dokumenty týkající se jeho předchozích řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany. Ty obsahují výpovědi žalobce a, vzhledem k jeho další neaktivitě, také rozhodnutí o zastavení správních řízení před žalovaným. Pokud existovaly ještě jiné dokumenty, které mohly mít vliv na meritorní rozhodnutí, mohl na jejich obsah žalobce upozornit. Dlužno dodat, že ani v žalobě nespecifikoval, jaký konkrétní dokument ve správním spisu absentuje a co by měl prokazovat.

43. Podle § 12 zákona o azylu, v platném znění, se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
44. Krajský soud upozorňuje, že v tomto směru vyvstává v první řadě legitimní otázka, zda lze v tomto kontextu nazírat na žalobce jakožto příslušníka k určité sociální skupině – podnikatelé konkurující podnikatelům s vazbami na stát. Úvodem proto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004-60, v němž je sociální skupina vymezena takto: *„Určitá sociální skupina ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je skupina osob, která se vyznačuje objektivně společnou charakteristikou nebo kterou společnost alespoň takto vnímá. Tato charakteristika má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotyčných osob; riziko pronásledování však do této charakteristiky nepatří. I pouhá příslušnost k určité sociální skupině může být postačujícím důvodem pro udělení azylu; rozhodující je ovšem existence odůvodněného strachu z pronásledování, směřujícího vůči žadateli o azyl jako příslušníku určité sociální skupiny, jež podnikají úřady země, případně jež vychází od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotyčné země, a úřady vědomě takové jednání tolerují, případně odmítají či jsou neschopné zajistit účinnou ochranu.“*
45. Krajský soud ovšem z výpovědi žalobce žádný z těchto rysů, které jsou nutné pro obecné vymezení sociální skupiny, nenaznal. Žalobce v průběhu své výpovědi popisoval sice různá úskalí podnikání, například byl nucen čelit návrhům na podání úplatku (ze strany jedné osoby – ředitele daňové správy v Turkestánu), které měly vést ke snížení četnosti kontrol jeho podnikání. Krajský soud ale z výpovědi nenaznal, že by mu sama žádost o úplatek měla v samotném podnikání zabráňovat nebo žalobce nějak v podnikání omezovat. Pouze by absolvoval kontroly tak, jako ostatní. Jednání jednoho konkrétního úředníka nadto nelze vztahovat na jednání celého státu, které by mu v podnikání bránilo. Jak také správně konstatoval správní orgán, žalobce si nikdy na tento postup ředitele daňové správy nestěžoval, byť měl možnost (viz Zpráva MZV USA o dodržování lidských práv v roce 2020). V citované zprávě je vymezena možnost obrátit se na státní orgány země, zejména na policii, na jejíž činnost dohlíží Ministerstvo vnitra. Na státní orgány bylo a je možné se obrátit i v případě určité hrozby ze strany bývalého zaměstnance žalobce. V tomto směru ten nic zcela konkrétního neuvedl, proto i soud reaguje na tuto jeho argumentaci obecným odkazem na shora předestřené. Žalobce také

popisoval dle jeho názoru složitý proces kolaudace určité nemovitosti (dlužno dodat, že tento proces se nijak nelišil od standardů ostatních, i evropských zemí). Krajský soud v jednání, kterému žalobce čelil, neshledal žádný aspekt či charakteristiku toho, že by snad takto bylo se žalobcem jednáno právě kvůli příslušnosti k nějaké sociální skupině. Nadto by soud poukázal i na to, že to byl právě žalobce, který sdělil, že dva roky jej rovněž vyšetřovala Organizace pro boj s ekonomickými zločiny, jelikož byl shledán spolupachatelem společnosti, která nekale podnikala, vyvážela zboží do zahraničí, neodváděla z tohoto zboží DPH. Jeho společnost byla proto zkontrolována a on byl povinen uhradit určenou částku. V tomto soud neshledává žádné pronásledování, ale potírání nezákonných praktik v podnikání, kterých se žalobce zřejmě sám zúčastnil. Svědčí o tom i jeho vyjádření, že za posledních sedm let je z něj zcela jiný člověk, je více věřící a nespolupracoval by již se špatnými lidmi a neporušoval by etické normy.

46. Krajský soud dále doplňuje, že aby bylo možné hovořit o azylově relevantním pronásledování, musí být dle judikatury Nejvyššího správního soudu splněny i další podmínky, a to příčinná souvislost mezi pronásledováním a příslušností k určité sociální skupině, dlouhodobost a intenzita potíží, nemožnost využití vnitrostátní ochrany či vnitřního přesídlení, nedostupnost či selhání ochrany v zemi původu. Ani v tomto směru neshledal soud žádné pochybení stran úvah správního orgánu.
47. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se *„pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“* Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí *„státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona *„pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Ohledně definice pojmu „pronásledování“ odkazuje krajský soud dále na čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, který navazuje v obdobném duchu.
48. Krajský soud dále upozorňuje, že standardem pro zkoumání odůvodněného strachu z pronásledování je test přiměřené pravděpodobnosti. Ten byl již vymezen i Nejvyšším správním soudem, který zastává názor, že přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznaменá to však bez dalšího, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).
49. Otázkou možného udělení mezinárodní ochrany žalobci, ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, se žalovaný zabýval dostatečně. Krajský soud již úvodem

upozorňuje, že ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu musí být vykládáno souladně s čl. 43 Listiny základních práv a svobod a její celkovou systematikou, a to jednak proto, že má toto ustanovení ústavního pořádku vyšší právní sílu, a jednak proto, že je § 12 písm. a) zákona o azylu promítnutím této ústavní normy na zákonné úrovni. Práva, která jsou tak § 12 písm. a) zákona o azylu chráněna, jsou politickými právy ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny základních práv a svobod. Jelikož ale sám žalobce uváděl, že nebyl nijak politicky aktivní, ani se o politiku nezajímá, nepřicházelo udělení azylu dle ustanovení § 12 a) zákona o azylu v úvahu.

50. Není ale ani na místě uvažovat o tom, že by žalobci svědčil nárok na udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, a to nejen kvůli namítané příslušnosti žalobce k určité sociální skupině, ale i z důvodu jeho uzbecké národnosti. To již jen z toho důvodu, že sám žalobce nečelil v zemi původu žádnému nebezpečí, neupozornil na žádnou konkrétní diskriminaci, která by nastala jen z důvodu jeho národnosti, a neposkytl ve své výpovědi nic, co by mohlo zavdat důvodu k pochybám o jeho bezpečném navrácení do země původu. Jak dokonce sám žalobce přestřel, má možnost si stěžovat na Výboru státní bezpečnosti, kde se řeší otázky podněcování národnostních problémů. Nikdy se však k takové stížnosti neuchýlil.
51. Shodné závěry lze naznat i ohledně jeho náboženství – islámu. Žalobce nečelil žádným problémům, které by svědčily o tom, že v případě návratu by mu v souvislosti s praktikováním a vyznáváním jeho víry hrozilo určité nebezpečí pronásledování, mučení či nelidského zacházení. Sám upozorňoval pouze na skutečnosti, kterým čelili jeho příbuzní, jako například oholení vousů nebo zákaz nošení šátku do určitých institucí a to, že školy nejsou rozděleny na dívčí a chlapeckou část. Tyto problémy se však nijak nevztahovaly k osobě žalobce. Dlužno dodat, že ani Česká republika, kterou si sám žalobce zvolil jako své útočiště, neposkytuje jeho náboženství tak vysoký standard, aby byly odděleny školy a třídy ve vztahu k nárokům vyplývajícím z jeho náboženství apod. Přesto zde žalobce žije nekonfliktně již od roku 2019.
52. Krajský soud podotýká, že výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit. Azyl je proto třeba chápat jako specifický institut mezinárodněprávní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv. Žalobce spojoval porušení předmětného ustanovení pouze s hypotetickou možností špatného zacházení ve vlasti, bez konkrétních indicií, že v jeho případě skutečně hrozí. Z podkladu spisového materiálu však ani domnělá hrozba pronásledování žalobce, či žádná pravděpodobnost, že by k nějaké újmě žalobce mělo docházet, prokázána nebyla. Úsudku žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) ani písm. b) zákona o azylu, proto nelze nic vytknout. Žalovaný se celé problematice věnoval velice pečlivě na str. 6 – 9 napadeného rozhodnutí, s jeho závěry, zde uvedenými, se krajský soud ztotožňuje.
53. Totéž lze konstatovat ohledně neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. Azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta. V posuzovaném případě není žalobce rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 zákona o azylu, proto na něj toto ustanovení nedopadá. Ostatně proti této části výroku rozhodnutí žalobce nevzněl žádných námitek.

54. Žalobce ničeho nenamítal ani ve vztahu k možnému udělení tzv. humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Během správního řízení bylo postaveno najisto, že žalobce netrpí žádnými zdravotními obtížemi, a ani jiné „humanitární důvody“ pro udělení této formy azylu žalobce v podané žalobě nevznesl.
55. Krajský soud podotýká, že jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Žalovaný se touto problematikou a důvody, pro něž jej nešlo žalobci udělit, zabýval na straně 11 napadeného rozhodnutí. Krajský soud přitom upozorňuje, že důvody rozhodné pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany ve formě tzv. humanitárního azylu se váží na skutkový stav ke dni rozhodování žalovaného správního orgánu. V tomto směru však žalovaný obstál, zaobíral se dostatečně zdravotním stavem žalobce i jeho rodinnou, sociální a ekonomickou situací, přičemž neshledal důvod, pro který by měl být žalobci humanitární azyl udělen. Krajský soud se s těmito závěry ztotožňuje.
56. Jelikož nebyly naplněny důvody pro udělení azylu, jako vyšší formy mezinárodní ochrany, soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
57. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
58. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení (jejich výčet je uveden na str. 4 napadeného rozhodnutí), které lze označit ve vztahu k předestřenému azylovému příběhu žalobce za objektivní, transparentní a aktuální nejen v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, ale i dnes. Krajský soud nemůže přisvědčit žalobci v tom, že by v jeho konkrétním případě byly tyto materiály nedostačující. V tomto směru sice žalobce upozorňoval na judikaturu, z níž má vyplývat pochybení správního orgánu, jelikož mezi podklady pro vydání rozhodnutí nezařadil žádnou ze zpráv renomovaných nevládních organizací (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2020, č. j. 4 Azs 175/2020-49), nicméně z jím citované judikatury nevyplývá, že by tyto materiály měly být zakládány do správního spisu vždy. Žalobce pouze citoval judikaturu, kdy v konkrétním případě stěžovatele, za situace, kdy poměry v zemi jeho původu byly v době rozhodování žalovaného relativně nové a nejasné, bylo třeba, aby správní orgán vycházel ze širší škály podkladů a materiálů, které by byly pro rozhodnutí ve věci relevantní. Jistě by bylo vhodnější, aby i v případě žalobce byly materiály tohoto typu

založeny do správního spisu. Nicméně, vzhledem ke skutkovému stavu, který v průběhu správního řízení se žalobcem vyplynul, byly materiály, z nichž správní orgán vycházel, dostatečné.

59. Dlužno dodat, že ani žalobcem doručené doplnění k žalobě nesvědčí o opaku. Krajský soud upozorňuje, že žalobce předmětné podání dodal až po lhůtě k doplnění žaloby, nicméně i přesto se soud tímto podáním zabýval, majíc na zřeteli fakt, že v azylovém řízení podléhá rozhodnutí přezkumu *ex nunc*. Je proto na místě sledovat co nejaktuálnější zprávy o zemi původu účastníků řízení o udělení mezinárodní ochrany a reflektovat tyto skutečnosti na projednávanou věc. Žalobce upozornil na stav v Kazachstánu v lednu roku 2022. Upozorňoval, že v lednu roku 2022 vypukly v Kazachstánu masové protesty, během kterých byla zraněna i zabita určitá část obyvatelstva. Příčinou protestů bylo zvýšení cen zemního plynu. Doplnil však také, že po cca 10 dnech protestů byla situace stabilní a neprobíhají další ozbrojené střety. Lze proto naznat, že situace v Kazachstánu se postupně uklidnila, resp. neprobíhá v takové intenzitě, která by znamenala přímé ohrožení na tělesné integritě žalobce. Ten, nadto, není politicky aktivní a tuto problematiku aktivně nevyhledává, nelze proto naznat, že by případné další protesty měly přímý vliv na jeho život ve vlasti. Této otázce se krajský soud nicméně bude ještě věnovat níže.
60. Předně soud upozorňuje, že žalobce, ve vztahu k ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu, neuvedl (a ani soud nenalezl) žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť není sporu o tom, že trest smrti je v Kazachstánu možné udělit pouze za spáchání teroristického činu s oběťmi a za činy spáchané v době války (viz Informace OAMP: Kazachstán - Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 17. 6. 2021).
61. Krajský soud dále upozorňuje, že žalobci nesvědčí ani mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se s otázkou hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání vypořádal zcela vyčerpávajícím způsobem. Poukázal na fakt, že žalobce neuvedl nic, v čem by bylo možno spatřovat hrozící újmu směřující konkrétně proti jeho osobě. Znovu přezkoumal jeho azylový příběh, včetně problematiky bezproblémového odjezdu žalobce z vlasti, vyřízení víz apod., a upozornil, že i v rámci daňové kontroly mohl žalobce využít mechanismus, který právní řád jeho vlasti poskytuje k ochraně jeho osoby. Stejně tak bylo a je možné docílit ochrany i vůči soukromým osobám (obava z bývalého zaměstnance žalobce). K této otázce se ovšem nadepsaný soud již vyjadřoval shora, na své závěry proto bez dalšího odkazuje. Krajský soud souhlasí rovněž se žalovaným v tom, že jedním z důvodů, pro které žalobce opustil vlast, byla snaha o promlčení jeho pokut. Žalobce sám konstatoval, že odjel, „aby se na něj zapomnělo“. Již v době poskytnutí pohovoru ve vztahu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nicméně uvažoval, že by se do vlasti vrátil. Z tohoto postoje žalobce tak nelze usuzovat, že ten čelí takové intenzitě možné újmy, která by odůvodňovala udělení azylu, či udělení ochrany doplňkové.
62. Krajský soud z informací, které žalobce v průběhu správního řízení podal, nenaznal zcela zjevnou účelovost jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nicméně rovněž nenalezl nic, co by žalovaného opravňovalo k tomu, aby žalobci mezinárodní ochranu v určité formě udělil. Jelikož ovšem argumentace žalovaného ve vztahu k problematice „zjevné účelovosti žádosti žalobce“ nebyla stěžejní pro zamítnutí předmětné žádosti, neshledal krajský soud ani v tomto směru žádné relevantní pochybení správního orgánu.

63. Krajský soud by dále pro úplnost poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, podle něhož pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobcem popisované potíže ovšem pod výše definovanou hrozbu vážné újmy subsumovat nelze. Krajský soud pouze doplňuje, že při přezkumu této problematiky neopomenul zvažovat i zásadu non-refoulement, nebo také jinak označovaného principu nenavracení, který je zakotven v čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (tzv. Ženevská úmluva) a zní: „*Žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice země, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení.*” Jak bylo uvedeno výše, z výpovědi žalobce žádná bezprostřední hrozba nevyplývala. Jeho obavy byly předestřeny na bázi domněnek a skutečností, které nemusí nastat, a s největší pravděpodobností ani nenastanou.
64. Po pečlivém posouzení výpovědi žalobce o tvrzených potížích v zemi jeho původu musí krajský soud konstatovat, že žalobcem poskytnuté informace byly zcela obecného charakteru, nepodpořil je žádným relevantním a aktuálním podkladem či vysvětlením. I z této skutečnosti plyne, že žalobce pouze toliko na základě svých domněnek předjímá možné události, které se mohou a nemusí v místě jeho původu stát. Jím popisované potíže, resp. zcela pomyslně nastíněné obavy, ovšem pod výše definovanou hrozbu vážné újmy subsumovat nelze.
65. Krajský soud v tomto případě dále upozorňuje, že mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany je naprosto specifickým institutem mezinárodní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv. Neslouží ke zlepšení životní situace osob, které se v určitých životních momentech necítí zcela komfortně a odmítají návrat do země původu z důvodu tamější obecně nelehké situace. Jak dále vyplývalo ze správního řízení, v oblasti, z níž pochází, se žalobcem tvrzené utlačování Uzbeků tolik neprojevuje, jelikož „*v těchto místech žili od pradávna a vycházejí dobře s místními Kazachy*“, jak sám žalobce nastínil. Dle krajského soudu tak situace v této oblasti nesvědčí sama o sobě ani o budoucím možném utlačování žalobce z důvodu jeho uzbeké národnosti. Stejně tak jako žalovaný, má proto krajský soud za to, že nebylo prokázáno ani zjištěno žádné závažné jednání ve smyslu předmětného ustanovení.
66. Krajský soud uzavírá, že aktuálně žalobce nečelí žádnému riziku ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 14a odst. 2 písm. a) a b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech.
67. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany kvalifikovaný v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že na základě obstaraných informací neprobíhá v Kazachstánu žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu citovaného ustanovení. Krajský soud v tomto směru ještě pečlivě vyhodnocoval zprávy o zemi původu, na které žalobce odkázal v doplnění k žalobě ze dne 18. 1. 2022. Byť se ovšem jednalo v té době o stav, v rámci něhož musely zasáhnout i speciální vojenské jednotky, nešlo samo o sobě o svévolné násilí spojené s ozbrojeným konfliktem. Situace se nadto poměrně rychle stabilizovala, a proto lze aktuálně říci, že nebylo prokázáno ani naplnění podmínek pro udělení

doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

68. Souhlasit musí krajský soud i se závěrem žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu]. Žalovaný a ani krajský soud tak neshledali, že by vycestováním žalobce mohlo jakkoliv relevantním způsobem dojít k porušení mezinárodních závazků České republiky vztahujících se k rodinnému a soukromému životu.
69. Krajský soud dále konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému z jeho rodinných příslušníků byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
70. Žalobci nelze na základě výše uvedeného přisvědčit v tom, že by žalovaný zjistil skutkový stav (ohledně skutečností v zemi jeho původu relevantních pro udělení mezinárodní ochrany) neúplně či nedostatečně, nebo že by při vyhodnocování obstaraných důkazů porušil zásadu jejich volného hodnocení. Na základě všech nastolených skutečností se soud musí ztotožnit se závěry žalovaného, který nejen, že neshledal zákonné důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, ale ani ve formě tzv. doplňkové ochrany. Dlužno dodat, že žalovaný správní orgán se zabýval dostatečně i potencialitou možné hrozby, avšak, stejně jako nadepsaný soud, tu z azylového příběhu žalobce nedovodil. Závěry o nemožnosti udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejich forem učinil krajský soud i s ohledem na to, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem zcela výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž právě a jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2017, č. j. 9 Azs 13/2017 – 32). Tyto však nebyly v žalobcově případě naplněny.
71. Krajský soud ve vztahu k napadenému rozhodnutí navíc doplňuje, že žalobci nebyl napadeným rozhodnutím vysloven zákaz pobytu, ani mu není znemožněno, aby svůj pobyt na území České republiky legalizoval jiným způsobem, který nabízí zákon o pobytu cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30). Ostatně, žalobce opakovaně určitá pobytová oprávnění na území České republiky v minulosti i získal. Z uvedeného tedy vyplývá, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak není samo o sobě dotčeno jeho právo na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích z možností, na něž pamatuje zákon o azylu, aniž by tím byla dotčena možnost žalobce požádat o některý z typů pobytového oprávnění.
72. Krajský soud proto uzavírá, že neshledal namítané nedostatky napadeného rozhodnutí ani žádné vady správního řízení, které předcházelo jeho vydání. Dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze některou z forem mezinárodní ochrany udělit (§ 68 odst. 3 správního řádu). Pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

73. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Krajskému soudu nicméně nevyvstaly z obsahu správního spisu žádné náklady, které by žalovaný vynaložil nad rámec své běžné úřední činnosti. Proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. dubna 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce